

Vaarojen Sorsalinna

Sorsalinnan kaupungissa oli kaikki konsensuksessa. Linnut viersivät oksillaan ja muut elukat käyskelivät kaikessa rauhassa parittain vitelikon keskellä.

Jokaisella oli suunnattoman hyvä olla, sillä suuri ja ihailtu Sankarisorsa oli luvannut pitää asiat ennallaan ainakin neljä vuotta.

Kolme vuotta olikin jo kulunut aivan kuin oli luvattu, vaikka koettelemukset olivat olleet suunnattomat.

Heti aluksi Sorsalinna oli joutunut raivoisan tappajasopulilauoman hyökkäyksen uhriksi. Sopulit luikersivat kaupunkiin joka kolosta ja tulivat päälle kuin yleinen syyttäjä. Välillä näytti jo siltä, että ne kaappaisivat vallan kaupungissa ja järsisivät Sankarisorsan jauhelihaiksi.

Onneksi viime hetkellä Sankarisorsa keksi oivan keinon; se hankki käsiinsä suurimman käyrätorven jonka löysi ja lähti marssimaan töttöroötä puhallellen pitkin pääkatua. Siinä siunaa-massa koko sopulilauma kääntyi häntä seuraamaan, sillä sopulit-han eivät voi vastustaa käyrätorven ääntä. Sankarisorsa marssi suoraan järveen, jossa se tietysti vesilintuna pystyi vaivatta kellumaan. Tyhmät sopulit sen sijaan hukkuivat vaimeasti pulisten, ja kaupunki pelastui.

Seuraava koettelemus oli se, kun naapurissa asuva karhu sattui heräämään talviunesta ja alkoi päästellä pahoja hajuja Sorsa-

linnaaan. Monet kaupunkilaiset hätääntyivät pahanpäiväisesti, mutta Sankarisorsa pysytteli kylmän rauhallisena. Se napsautti tiukasti nokkansa suppuun, jolloin paha haju ei päässyt ollenkaan haittaamaan — sorsathan tunnetusti haistavat nokkansa kautta.

Kansalaiset hurrasivat saatuun näin mallikelpoisen esimerkin, mutta kaukana meren takana asuvalle elefantillepa sorsan tempu ei kelvannutkaan. Se alkoi uhkaavasti mouruta, että Sankarisorsa oli karhun alamainen, kun ei uskaltanut nokkaansa avata.

Silloinpa sorsa suuttui. Se otti oikein vauhtia ja potkaista mäjäytti elefanttia varpaaseen. Uikuttaen elefantin oli pyydeltävä anteeksi ja todettava, ettei sillä ollut Sorsalinnan asioihin kärsän koputtamista.

Niin oli Sankarisorsa selvinnyt sekä tappajasopuleista että karhusta ja elefantistakin. Sorsalinnalaiset luulivat jo pahimman olevan ohi, mutta siinäpä he katterasti erehtyivät, sillä kaikkein pahin oli vielä edessä.

Päivänä muutamana nimittäin kaupungin idylliin hiipi kettunen, viekas ja pitkähäntäinen. Se oli selvästikin tullut sorsavarkaisiin, ja aikoi kaapata paistikseen itsensä Sankarisorsan.

Sorsalinnalaiset säikähtivät jälleen kerran pahanpäiväisesti ja luulivat jo loppunsa tulleen. Kettunen kierteli ja kaarteli, väijyi ja

vaani, viekkaudella ja vääryydellä yllytti kaupunkilaisia johtajaansa vastaan ja kävipä lopulta suoraan kimppuun.

Hetken aikaa sorsanpesästä kuului tiuskeaa puhkimista ja ähellystä, ja ulos lennähteli vuoroin karvatupsuja, vuoroin höyheniä.

Henkeään pidätellen ja pelostavavisten kaupunkilaiset seurasiivat, kuinka ähellys vaimeni ja sitten tuli aivan hiljaista. Hetken päästä sorsanpesän ovi raottui ja aukesi sitten kokonaan. Ulos astui Sankarisorsa retuuttaen kainalossaan kettusen raatoa.

Tuossa tuokiossa kaupunkiin järjestettiin suuret ilojuhlat, joissa Sankarisorsa istui pöydän päässä kunniapaikalla, ja kaikille riitti syötävää maukkaasta kettuspaistista. Jälleen kerran oli Sankarisorsa pelastanut kaupungin ja osoittautunut todelliseksi turvaksi.